

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1249/2020
02.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат из ..., против туженог „Горење апарати за домаћинство“ д.о.о. Ваљево, чији је пуномоћник Веран Панић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3249/19 од 13.12.2019. године, у седници већа одржаној 02.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3249/19 од 13.12.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3249/19 од 13.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 167/19 од 15.10.2019. године ставом првим, другим, трећим, четвртим и петим изреке усвојен је тужбени захтев тужилаца па је обавезан тужени да тужиоцима на име мање исплаћене зараде (накнада за сталност) за период од априла 2016. године до децембра 2018. године) исплати месечне износе са законском затезном каматом ближе наведене у овим ставовима од дана доспелости, па до исплате. Ставом шестим изреке обавезан је тужени да тужиоцима као солидарним повериоцима на име трошкова поступка исплати износ од 126.076,00 динара са законском затезном каматом од 15.10.2019. године, као дана пресуђења па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3249/19 од 13.12.2019. године, у ставу првом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је пресуда Основног суда у Ваљеву П1 167/19 од 15.10.2019. године у ставу првом, другом, трећем, четвртм и петом изреке, као и у делу става шестом којим је обавезан тужени да тужиоцима накнади трошкове спора у износу од 126.076,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке преиначено је решење о трошковима поступка садржано у преосталом делу става шестог пресуде Основног суда у Ваљеву П1 167/19 од 15.10.2019. године и то тако што је одбијен захтев тужилаца за исплату законске затезне камате на трошкове поступка почев од 15.10.2019. године до дана извршности пресуде, као неоснован.

Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене пресуде ревизију је благовремено изјавио тужени, због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о истој одлучи у смислу члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је нашао да у овом случају нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија, јер не постоји ниједан од разлога из члана 404. став 1. ЗПП због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Наиме, тврдњу да је другостепени суд донео више одлука којима је у истоветним чињенично-правним споровима различито одлучивао, тужени није поткрепио одговарајућим доказима који би указивали на потребу да се у поступку по посебној ревизији уједначи судска пракса. Након разматрања навода ревидента о потреби новог тумачења права које се односи на одредбу члана 59. Правилника о раду туженог од 25.08.2014. године, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепени судови наведену одредбу тумачили на прихватљив начин када су закључили да је тужени имао право да исплаћује или да не исплаћује посебно примање (накнаду за сталност) запосленима, али уколико је вршио исплату - онда је био дужан да то чини у складу са чланом 59. Правилника, те није могао да умањује прописани износ од 5.000,00 динара због одсуства са рада нити да исплаћени износ умањује сразмерно часовима рада тужилаца, јер такви критеријуми нису предвиђени чланом 59. Правилника туженог.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није дозволио посебну ревизију, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате на име накнаде за сталност поднета је дана 06.05.2019. године а вредност предмета спора у тужби означена је у износу од 21.030,00 динара. Поднеском од 2.09.2019. године тужиоци су преиначили тужбу одредивши вредност спора на износ од 57.913,28 динара, који износ очигледно не прелази

динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, па ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**